

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 687/24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2020, č. j. KRPB-119102-16/ČJ-2020-060022-SVZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 34 A 20/2020 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dne 24. 6. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž předložil cestovní pas Ukrajiny. Kontrolou tohoto dokladu nebylo zjištěno žádné platné vízum nebo oprávnění, na základě kterého by žalobce byl oprávněn pobývat na území České republiky. Dle otisku přechodového razítka bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území schengenského prostoru dne 15. 6. 2020 na území Slovenské republiky. Žalobce byl tedy podezřelý z toho, že na území České republiky vstoupil a pobýval nejméně dne 24. 6. 2020 v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, kterým byl s účinností ode dne 15. 6. 2020 zakázán vstup na území České republiky všem cizincům, kteří ke dni 12. 3. 2020 neměli na území České republiky oprávnění k trvalému pobytu nebo k přechodnému pobytu nad 90 dní.

[2] Z protokolu o výslechu účastníka správního řízení vyplynulo, že žalobce na území schengenského prostoru přicestoval dne 15. 6. 2020 (na Slovensko) jako druhý řidič kamionu; do České republiky přicestoval dne 16. 6. 2020. Uvedl, že přicestoval z důvodu koupě kamionu,

kteřá se vřak nakonec neuskutečnila. Źalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobce vstoupil na území České republiky v době platného ochranného opatření a nesplnil podmínky vstupu uvedeného v tomto ochranném opatření; stal se proto rizikem pro Českou republiku, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění SARS-CoV-2 na území České republiky. Źalovaná konstatovala, že nebylo možné uložit v případě žalobce zvláštní opatření, neboť jeho důvěryhodnost byla oslabena a jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že na území České republiky nebude jednat dle ochranného opatření a v rámci zákonů České republiky. Při stanovení délky zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a k době, která je nutná pro zabezpečení přepravních dokladů; délku zajištění po dobu 40 dnů považovala za přiměřenou.

[3] Krajský soud v Brně žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Krajský soud souhlasil se žalovanou v tom, že z údajů obsažených ve správním spise bylo zřejmé, že žalobce nebyl osobou pracující v mezinárodní dopravě, nepracoval pro žádnou dopravní společnost (podle svých slov pracovní smlouvu ještě neuzavřel, mělo se tak stát až po koupi kamionu), nebyl držitelem příslušného profesního osvědčení pro řízení kamionu, na území České republiky byl pouze dovezen a vyložen za účelem údajné koupě kamionu. Nebyl přitom ani držitelem víza ani oprávnění k pobytu na území České republiky a ani v jiném státě Evropské unie a na území České republiky pobýval v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 6. 2020 k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2. Krajský soud konstatoval, že v případě žalobce spočívalo nebezpečí porušení zájmů společnosti v ohrožení jejího veřejného zdraví. Pokud by žalovaná přistoupila k uložení zvláštních opatření, mohla by tím zdejší obyvatele vystavit dalšímu nebezpečí nákazy COVID-19, a to minimálně pro to, že by propuštěním žalobce ze zajištění umožnila cestovat do zamýšleného místa pobytu u jeho švagra; z jednání žalobce, které spočívalo v porušení zákazu vstupu a pobytu na území České republiky, která se nacházela ve vážné epidemiologické situaci, bylo možné dovodit, že žalobce nehodlá respektovat tento mimořádný stav ani státem vydaná ochranná opatření. Soud přisvědčil také argumentaci žalované, podle které se situace na Ukrajině ve vztahu k pandemii v době příjezdu žalobce znatelně zhorřila, souhlasil také s dobou zajištění po 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Źalovaná podle něj při zvažování délky zajištění přihlédla k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zajištění soud považoval za přiměřené, neboť svým rozsahem nekopírovalo pouze 14 denní inkubační dobu onemocnění COVID-19, ale zahrnovalo již zmíněnou přípravu odjezdu do země původu. Źalobce ostatně s policejní kontrolou a zajištěním musel počítat již v souvislosti s neoprávněným vstupem na území České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel uvedl, že žalovaná i krajský soud posoudily nesprávně, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasil s tím, že by svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedl, že již v žalobě poukázal na to, že je třeba pojem veřejný pořádek vykládat v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Podle něj došlo k nepřipustnému odůvodnění napadeného rozhodnutí, které podle něj nesouviselo konkrétně s ním, ale čistě s generální prevencí. Ačkoli se tedy snaží žalovaná i krajský soud odůvodnit svá rozhodnutí tak, aby se zdálo, že jsou individualizována, bylo

pokračování

jediným důvodem to, že stěžovatel vstoupil a pobýval na území České republiky v rozporu se zákazem. Dosavadní život stěžovatele ani okolnosti, za kterých se na území České republiky dostal, nebyly brány v potaz. Rozhodnutí tak podle něj nebylo vydáno pro to, že by v jeho případě byly dány důvody pro zajištění, ale naopak jako obecná prevence pohybu jakýchkoli osob na území České republiky v rozporu se zákazem. Podle stěžovatele došlo k podstatným vadám již na počátku řízení o vyhoštění, v rámci něhož bylo vydáno napadené rozhodnutí o zajištění. Stěžovatel uvedl, že skutkový stav známý v době zahájení řízení mohl odůvodňovat zahájení řízení z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 4. zákona o pobytu cizinců, případně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3. citovaného zákona. Pokud by však bylo zahájeno řízení z těchto důvodů, nebylo by možné vydat rozhodnutí o zajištění.

[6] Stěžovatel dále argumentoval tím, že zajištění je až krajním prostředkem a mělo by k němu docházet pouze v případě, pokud nepostačují mírnější opatření pro ochranu společnosti. V jeho případě podle něj nebyl pro společnost fakticky nebezpečnější než jiná osoba volně se pohybující po území České republiky; ohrožení zájmu proto podle něj nebylo skutečné, aktuální a dostatečně závažné. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2020, č. j. 18 Az 38/2020-20. Podle stěžovatele nebylo jasné, z čeho vyvstala důvodná obava, že by se nepodřídil zvláštním opatřením. Okolnosti jeho přicestování do České republiky s tímto totiž nijak nesouvisí a jeho chování nezavdávalo pochybnosti o tom, že by se uloženým opatřením neměl podříditi.

[7] Podle stěžovatele byla nepřiměřená i délka doby, na kterou byl zajištěn. To podle něj plyne ze samotné skutečnosti, že inkubační doba onemocnění COVID-19 činí v extrémních případech 14 dní, běžně ovšem do 10 dnů. Již v době zajištění stěžovatele byla tato doba prakticky u konce a neprojevovaly se u něj žádné příznaky nemoci, proto považoval uložení 40 dnů zajištění za zcela nepřiměřené a označil toto zajištění za svévolný zásah do jeho práv. Stěžovatel byl nadto ochoten se testu na onemocnění COVID-19 podrobit, ale nebylo mu to umožněno. Argumentaci žalované a krajského soudu, že doba zajištění byla dána složitostí přípravy správního vyhoštění, považoval za lichou; řízení o správním vyhoštění mohlo probíhat, i když by stěžovatel byl na svobodě.

[8] Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že by nebyl pracovníkem mezinárodní dopravy. V době vstupu i pobytu na území České republiky plnil pokyny společnosti, která je provozovatelem mezinárodní kamionové dopravy. Navíc měl jednat jejím jménem i při koupi nového kamionu. Skutečnost, že neměl uzavřenou pracovní smlouvu, nelze přičítat k jeho tíži, neboť došlo k pochybení ze strany zaměstnavatele. Materiálně však vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem naplněn byl. Stěžovatel namítal, že jednal v dobré víře, že je ke koupi kamionu oprávněn, a nečinil nic, co by se vymykalo běžnému počínání jakéhokoli občana České republiky. K epidemiologické situaci v dotčené době na Ukrajině uvedl, že ta nebyla horší, než je stávající situace v České republice.

[9] Stěžovatel namítal také nesprávné posouzení námitky legitimního očekávání, neboť nebyly dány důvody, pro které by mělo být v jeho případě postupováno jinak, než v případě osob uvedených v žalobě, které zajištěny nebyly. Krajský soud neosvětlil, v čem se tyto citované případy odlišovaly od nyní projednávané věci, ani neozřejmíl, proč by měla skutečnost, že se pokoušel na území České republiky zakoupit nákladní vozidlo, znamenat, že by ohrožoval veřejný pořádek více, než osoby, které se na území České republiky měly pohybovat také v rozporu se zákazem, avšak bez úmyslu zakoupit nákladní vozidlo.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel nejprve namítal, že pojem „veřejný pořádek“ je nutné dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, vykládat v souladu se směrnicí č. 2004/38/ES. Podle něj nebyla napadená rozhodnutí dostatečně individualizována, ale jediným důvodem zajištění podle něj bylo to, že vstoupil a pobýval na území České republiky v rozporu se zákazem. Stěžovatel uvedl, že již při zahájení řízení o vyhoštění byla na skutkový stav účelově aplikována nesprávná právní norma.

[13] Krajský soud úvodem napadeného rozsudku shrnul skutkový stav věci, přičemž podrobně vysvětlil, proč nebylo možné považovat stěžovatele za pracovníka mezinárodní dopravy, za něhož se sám považoval (srov. zejm. bod 33. a 34. napadeného rozsudku). Stěžovatele tedy nebylo možné zahrnout pod výjimky z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky. Krajský soud pak obsáhle pojednal také o smyslu a účelu tohoto opatření, přičemž zdůraznil, že stěžejním bylo přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát na lidských životech; upozornil, že stěžovatel „*v době pandemie velkého rozsahu, zasahující do více kontinentů, kdy jde o onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období (prohlášeno Světovou zdravotnickou organizací dne 11. 3. 2020), i přes vydání ochranného opatření Ministerstvem zdravotnictví ze dne 11. 6. 2020, vstoupil a pobýval na území ČR. Svěvolným vstupem a pobytem na území ČR porušil mimořádné opatření ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, jež cílem bylo zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR, likvidace infekčního onemocnění COVID-19 a zamezení jeho dalšího šíření. V posuzované věci bylo žalobci již doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění [...]*“. Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovanou i krajským soudem souhlasí, že stěžovatel svým předchozím jednáním zavedl pochybnost o tom, že nebude nadále respektovat ochranná opatření přijatá na území České republiky i další právní předpisy České republiky. Stěžovatelovo obecné tvrzení, podle kterého má být pojem „veřejný pořádek“ vykládán v souladu se směrnicí č. 2004/38/ES, a také tvrzení, že věc nebyla dostatečně individualizována, nemůže v tomto ohledu obstát, neboť žádným bližším způsobem neosvětlil, z jakého důvodu nepovažoval argumentaci žalované i krajského soudu za dostatečnou a jejich závěry nevyvrátil. Stejně tak kasační argumentací nepřiblížil, z jakých důvodů mělo být zahájeno řízení o vyhoštění podle citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a jaký by to mělo na projednávanou věc vliv. Nejvyšší správní soud proto připomíná, že řízení před zdejším soudem je ovládáno dispoziční zásadou. Kvalita a obsah stížních námitek tedy do značné míry předurčují jejich vypořádání Nejvyšším správním soudem.

[14] Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 Azs 192/2014 - 32, „*[r]ozhodnutí o zajištění cizince, jako nástroj omezující lidskou svobodu, musí obsahovat v odůvodnění konkrétní skutkové okolnosti, které dokládají nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Žalovaná i krajský soud posoudily věc stěžovatele s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem; přezkoumatelným a srozumitelným způsobem vysvětlily, proč nemohl být považován za pracovníka mezinárodní dopravy, a tedy se na něj nevztahovala výjimka z opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky, a řádně a obsáhle také vyjasnily, jakým způsobem se žalovaný dopustil (resp. v i budoucnu by se mohl dále dopouštět) porušení veřejného pořádku. Námitku pro uvedené neshledal důvodnou.

[15] Stěžovatel dále argumentoval tím, že zajištění je krajním prostředkem a mělo by k němu

pokračování

docházet v případech, pokud nepostačuje užití mírnějších opatření. Konstatoval, že ohrožení zájmů společnosti nebylo skutečné, aktuální a dostatečně závažné. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že zajištění má být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, avšak uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložением zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel také tuto námitku formuloval obecně, aniž by blíže specifikoval, zda v jeho konkrétním případě mělo být skutečně přistoupeno k použití zvláštních opatření namísto zajištění. Žalovaná se možností užití zvláštních opatření podrobně zabývala na str. 7 napadeného rozhodnutí; krajský soud pak uložení zvláštních opatření rozebral na str. 13 a 14 napadeného rozsudku. Krajský soud i žalovaná upozornily na to, že stěžovatel neuvedl, jaká je jeho adresa místa pobytu, kterou by mohl sdělit; stejně tak nebylo možné předpokládat, že by se na této adrese zdržoval a každou jeho změnu hlásil policii a zdržoval se na místě za účelem kontroly. Nebylo možné rovněž složit finanční záruku. Žalovaná i krajský soud vyloučily rovněž možnost užití dalších opatření. Krajský soud konstatoval, že stěžovatel neskýtal záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, neboť jeho důvěryhodnost byla oslabena a vzbudil důvodnou obavu, že na území České republiky nebude jednat dle ochranného opatření a v rámci právních předpisů. Vzhledem k absenci konkrétních námitek proti tomuto odůvodnění Nejvyšší správní soud na podrobné zdůvodnění žalované i soudu pro stručnost pouze odkazuje.

[16] Stěžovatel považoval také délku zajištění za nepřiměřenou. Uvedl, že sama skutečnost, že inkubační doba onemocnění činí v extrémních případech až 14 dnů (běžně 10 dnů), svědčila o tom, že již v době zajištění byla tato doba prakticky u konce a neprojevil se u něj žádné příznaky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka se míjí s důvody, pro něž byl zajištěn.

[17] Z ustálené judikatury zdejšího soudu (navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva) se podává, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79). Žalovaná při stanovení délky zajištění přihlédla k předpokládané složitosti přípravy výkonu samotného správního vyhoštění a současně k tomu, aby bylo zamezeno ohrožení veřejného pořádku, neboť stěžovatel neskýtal záruku, že se bude nadále řídit platnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví a že bude nadále dodržovat další právní předpisy České republiky. Odůvodnění zajištění tedy nekopírovalo 14denní inkubační dobu onemocnění COVID-19, jak správně konstatoval krajský soud v odst. 55. napadeného rozsudku. Krajský soud naopak ve shodě se žalovanou posoudil komplexně důvody pro zajištění, přičemž shledal, že stěžovatel by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Na základě tohoto odůvodnění přihlédl k předpokládané délce administrativních úkonů nutných pro vycestování cizince. Žalovaná přitom logicky zdůvodnila, proč délka 40 dnů je přiměřená okolnostem nyní projednávané věci (viz str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí); stěžovateli se tedy nepodařilo závěry týkající se délky zajištění dostatečným způsobem vyvrátit a Nejvyšší správní soud tak nemohl ani tuto námitku považovat za důvodnou.

[18] Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením otázky uplatnění výjimky z opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky týkající se pracovníků mezinárodní dopravy (část I. bod I. odst. 1. písm. e) ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN). Nejvyšší správní soud se k této námitce vyjádřil částečně již v předchozí části tohoto rozsudku. Pro úplnost však uvádí následující.

[19] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel přicestoval na území České republiky dne 16. 6. 2020, a to z důvodu koupě kamionu. Plánoval pobyt v délce trvání pouze 2 dny, avšak kamion se mu nepodařilo obstarat, proto se jel podívat na další kamiony do Vsetína, Pelhřimova a Znojma.

Uvedl, že od listopadu 2019 pracuje jako závozník pro firmu Tyrba se sídlem v Zakarpatské oblasti. S firmou nemá uzavřenou žádnou pracovní smlouvu; ta bude uzavřena až po koupi kamionu. Podotkl, že vlastní řidičský průkaz, avšak nemá vydáno příslušné profesní osvědčení pro řízení kamionu (nechal si jej ale na Ukrajině vystavit). Bylo mu prý sděleno, že jako řidič kamionu nepotřebuje test na COVID-19. Ačkoli v kasační stížnosti tvrdí, že „materiálně“ byl pracovníkem mezinárodní dopravy, neboť jednal při předpokládané koupi kamionu z pověření svého zaměstnavatele, Nejvyšší správní soud nemůže takovou argumentaci přijmout. Naopak souhlasí s hodnocením krajského soudu a žalované, že stěžovatele za pracovníka mezinárodní dopravy považovat nelze. Stěžovatel sice uvedl, že přijel jako druhý řidič kamionu a na území vstoupil jako osoba pracující v mezinárodní dopravě, avšak toto své tvrzení nijak neprokázal; z citovaného opatření je přitom zřejmé, že vstup je nutné doložit odpovídajícím dokumentem. Sám stěžovatel však konstatoval, že nemá uzavřenou žádnou pracovní smlouvu ani obdobnou smlouvu a v době svého vstupu na území České republiky proto nemohl být z tohoto titulu ani držitelem potvrzení pro pracovníky mezinárodní dopravy. Z uvedených skutečností je zřejmé, že nesplnil podmínky dané opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky, a nebyl tedy oprávněn ke vstupu do České republiky jako pracovník mezinárodní dopravy.

[20] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud posoudil nesprávně otázku zásady legitimního očekávání. Krajský soud podle něj neozřejmil, proč by měla skutečnost, že se pokoušel na území České republiky zakoupit nákladní vozidlo, znamenat, že ohrožoval veřejný pořádek více než osoby, které se na území České republiky měly pohybovat také v rozporu se zákazem, ovšem bez úmyslu zakoupit nákladní vozidlo. Stěžovatel v žalobě uvedl, že žádný z účastníků řízení (z předložených správních rozhodnutí) nebyl správním orgánem zajištěn; všichni přitom pocházeli z Ukrajiny, vstoupili za území schengenského prostoru ve stejný den jako stěžovatel a stěžovatel měl nadto za to, že vstoupil na území České republiky jako pracovník mezinárodní dopravy. Nejvyšší správní soud se při posouzení této námitky ztotožňuje s krajským soudem, že předložené případy byly skutkově odlišné od nyní projednávané věci. Cizinci přicestovali na území České republiky dne 15. 6. 2020 a téhož dne byli kontrolováni v dodávce hlídkou Policie České republiky; osoby přitom netvrdily, že by měly mít výjimku z opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky, ale domnívaly se, že se mohou v rámci schengenského prostoru volně pohybovat. Stěžovatel nijak blíže neuvedl, proč by v jeho případě mělo být rozhodnuto shodně s těmito věcmi. Jednotlivá správní rozhodnutí přitom musí být posuzována individuálně, podle skutkových zjištění a musí být přihlédnuto ke každému specifiku věci. Za takové situace nemohl být shledán rozpor se zásadou legitimního očekávání.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu